

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **R. W.**

skazanego za czyny z art. 278 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2024 r.

kwestii dopuszczalności kasacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 340/23

zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 20 lutego 2023 r., sygn. akt II K 481/22

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

postanowił:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

**2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 20 lutego 2023 r., sygn. akt II K 481/22, R. W. został uznany za winnego zarzuconych mu czynów, zakwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k., za które został skazany na karę łączną roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku

miesięcznym. Orzeczono względem niego także obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora, wyrokiem z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 340/23, Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonał kilku modyfikacji w kwalifikacji prawnej czynów oraz w podstawach prawnych skazania i wymiaru kary łącznej, w pozostałym zakresie utrzymując wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku – w części niezawierającej rozstrzygnięcia o obligatoryjnym środku karnym, środku kompensacyjnym lub przepadku – na niekorzyść R. W., wniósł Prokurator Rejonowy w G., zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu prawidłowego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Siedlcach podniesionego w apelacji prokuratora, wywiedzionej od orzeczenia Sądu I instancji, zarzutu obrazy art. 37a § 1 k.k. skutkującego wydaniem wyroku z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 37a § 1 k.k., poprzez nieorzeczenie określonych w nim: środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku, to jest rozstrzygnięć obligatoryjnych w przypadku zastosowania regulacji zawartej w wymienionym przepisie i wymierzenia, na jej podstawie, zamiast kary pozbawienia wolności, kary ograniczenia wolności nie niższej od 3 miesięcy albo grzywny nie niższej od 100 stawek dziennych”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Wyjątek od tej zasady statuowany jest w art. 523 § 4 k.p.k., który wskazuje, że ww. ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (bezwzględnych przyczyn odwoławczych) oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (gdy kasację wnoszą podmioty tam wymienione: Prokurator Generalny,

Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka). Nie ulega również wątpliwości, że gwarancyjny zapis art. 523 § 3 k.p.k., że "kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania", nie może być interpretowany w sposób rozszerzający (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt IV KK 407/10). Gwarancja ta ulega więc przełamaniu jedynie w razie powołania się na bezwzględną podstawę odwoławczą bądź sporządzenia kasacji przez podmiot kwalifikowany.

Powyższe wskazuje zatem jednoznacznie, że kasacja wniesiona na niekorzyść skazanego od wyroku skazującego przez Prokuratora Rejonowego, w której podniesiono jedynie zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego – jak w przedmiotowej sprawie – jest niedopuszczalna.

Wobec tego, w oparciu o treść art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawił kasację bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k.

[PGW]

[ms]